

Parochie	1
In de pen	6
Klapstoel	9
Kerk	10
Samenleving	11
Dossier	12
Varia	14
Op·tocht	16
Mensen	17
Bisdom	18
Podium	20

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Zonder Goede Vrijdag geen Pasen

” Hoe praat je over dood en verrijzenis in een samenleving die lijdt onder de naweeën van het tragische busongeval in het Zwitserse Sierre, waarbij tweeëntwintig kinderen en zes volwassenen het leven lieten? Komt Pasen dit jaar niet te vroeg? Of is dit kerkelijke hoogfeest een uitgelezen moment om een boodschap van hoop en wederopstanding te brengen?

Wanneer een naaste, een familielid of een goede vriend(in) sterft, houden we de herinnering aan de overledene levend door ons kleine, kenmerkende gebeurtenissen voor de geest te halen. Hoe iemand keek bijvoorbeeld, lachte, reageerde. We herinneren ons bliken van genegenheid en wat die iemand graag deed. We zoeken naar voorwerpen die ons aan de betrokkene doen denken of herlezen brieven die we ooit van hem/haar ontvangen hebben. Als we terugdenken aan het laatste samenzijn of aan het laatste gesprek, voelen we ons meestal bedroefd.

Al die ervaringen herleeft de Kerk elk jaar opnieuw tijdens de Goede Week. We herinneren ons dat Jezus de voeten van zijn leerlingen waste om de zorg te tonen die God voor ons heeft. Op Witte Donderdag herdenken we hoe Hij destijds brood veranderde in zijn Lichaam, en wijn in zijn Bloed. Op Goede Vrijdag lopen velen een kerk binnen om met Hem mee te leven dat Hij in de Hof van Olijven in doodsangst verkeerde, door Pontius Pilatus werd veroordeeld, de kruisweg ging en aan het kruis de woorden uitsprak: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”

Droefenis, eenzaamheid, verraad en pijn: Jezus maakte het allemaal mee. Als wij op Goede Vrijdag met Hem verbonden willen zijn, is dat niet alleen om troost te zoeken voor het kleine en grote leed waarmee wij zelf worden geconfronteerd. Bij de herdenking van zijn kruisdood gaan onze gedachten ook uit naar al wie elke dag lijdt onder het wereldwijde geweld of wegwijnt in armoede, alsook naar

alle verschoppelingen van onze hebzuchtige samenleving. Maar er is meer. Jezus' laatste woorden aan het kruis maken duidelijk dat op het donkerste moment van zijn leven iets geheel nieuws ontstond. Ze verwijzen naar vergeving, verzoening, geluk en het ontstaan van een nieuwe gemeenschap. Door het lijden te aanvaarden, voert Jezus ons naar een nieuw leven van ongekende hoop, voorbij de dood en het kwaad. Dát is de betekenis van de verrijzenis.

Zo voor de hand liggend is dat niet. Natuurlijk kent elk leven donkere schaduwen die op ons drukken en daden waarmee we in het reine moeten komen. Toch blijft het christelijke geloof in de dagelijkse werkelijkheid vaak een contrastervaring van inzicht en twijfel, van hoop en wanhoop. Niet verwonderlijk als zelfs Jezus aan het kruis even dacht dat God Hem had verlaten. Het christendom leert bovendien dat Pasen en verrijzenis niet mogelijk zijn zonder Goede Vrijdag. In tegenstelling tot de huidige tijdgeest verdoezelt ons geloof de dood niet, integendeel. Het houdt ondubbelzinnig voor dat de dood onlosmakelijk met het menselijk bestaan is verbonden. Alleen God beslist over onze ultieme eindbestemming.

Pasen is, net als de andere hoogfeesten van de Kerk, een viering van het mysterie van Gods liefde voor de mens. Zozeer heeft God de wereld lief, dat Hij zijn eniggeboren Zoon als mens ter wereld liet komen en aan het kruis liet sterven. Zo liet Jezus ons zien wat God voor ons betekent en wat wij voor Hem betekenen. Het jaarlijkse vieren van het grote geloofsgeheim van Jezus' lijden, dood en opstanding is dan ook niet zomaar een herdenking. Het is het concreet maken van een geloofswaarheid die ons leven hier en nu ingrijpend verandert. Zonder opstanding is ons geloof zinloos, leerde Paulus al (1 Korintiërs 15, 17). Hoewel die grondregel volkomen haaks staat op onze rationele en wetenschappelijke geest, sluit hij naadloos bij onze diepste verzuchtingen en verlangens aan.”

Colofon

KERK & leven
Halewijnlaan 92
2050 Antwerpen
www.kerkenleven.be
KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
UITGEVER**

Filip Debruyne
De parochie is verantwoordelijk
voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
tel. 03 210 08 40
fax 03 210 08 49
redactie.kerkenleven@kerknet.be
Hoofdreducteur
Bert Claerhout
Eindredacteur
Peter Goirdts
Redacteurs
Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
Lieve Wouters
Redactiesecretariaat & Optocht
Martine Croonen
secretariaat.kl@kerknet.be
Diocesane redactie Antwerpen
Persdienst Bisdom Antwerpen
Schoenmarkt 2
2000 Antwerpen
tel. 03 202 84 30 (van maandag tot
woensdagmiddag)
fax 03 202 84 31
redactie.bisdom.antwerpen@kerknet.be
Diocesane redactie Brugge
Persdienst Bisdom Brugge
Heilige Geeststraat 4
8000 Brugge
tel. 050 33 59 05
fax 050 34 14 32
persdienst.bisdom.brugge@kerknet.be
Diocesane redactie Gent
Eveline Coppin
Bisdomplein 1
9000 Gent
tel. 09 225 16 26
fax 09 223 39 59
eveline.coppin@kerknet.be
Diocesane redactie Hasselt
Persdienst Bisdom Hasselt
Vrijwilligersplein 14
3500 Hasselt
tel. 011 28 84 58
fax 011 28 84 78
persdienst@bisdomhasselt.be
Diocesane redactie Mechelen-Brussel
Pers- en informatiedienst
Wollemarkt 15
2800 Mechelen
tel. 015 21 65 01
fax 015 20 94 85
aartsbisdom@kerknet.be

VORMGEVING
Grafisch ontwerp
Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
Patrick Claessens

PUBLICITEIT
Trevi Plus
Leopold II laan 53
1080 Brussel
tel. 02 428 21 03
fax 02 428 37 55
katrien.lannoo@treviplus.be
www.treviplus.be

DIENST PAROCHIEBLADEN
tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN
Abonnementen en adreswijzigingen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ
NV Halewijn

© copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit KERK & leven zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

DE OCHTEND VAN PASEN

*Verward, het hart doet zeer.
Hij is er niet meer.
Hij, die voor mij alles was en is en zal zijn.
Ik dool rond.
Nergens een steunpunt meer.
Alleen nog doodse duisternis.
Zelfs wat nog overbleef – zijn dode lichaam –
weggenomen, vervreemd.
En plots: een stil woord –
mijn naam in het nog zeer vroege licht.
Een naar mij toegewend gelaat: HIJ leeft.
Hij is er –
de Levende.
Hij opent mijn ogen:
een nieuw zien wordt mij gegeven.
Er valt een heel nieuw licht mijn leven binnen:
Paaslicht.
Een open graf en een open hemel.
En ik weet: Hij is er –
Aanwezig.
Ik mag weer leven voor Hem, in Hem, door Hem.
Hij leert mij zien met nieuwe ogen,
met ogen van geloof.
Met die ogen wordt alles anders:
elk mensenkind –
een kind van de Vader;
elk lijden –
doorleden door Hem;
elk sterven –
anders, dieper leven.
Mag ik zo spreken?
Ja, want niets kan mij nog van Hem scheiden.
Hij leeft. Hij is er.
Hij gaat met mij mee,
nu en in het uur van onze dood.*

Broeder Manu Van Hecke
Abt Sint-Sixtusabdij Westvleteren

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: KERK & leven, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Wrede God

KERK & leven, 29 FEBRUARI 2012

Uw bijdrage *Isaak en Jezus dragen hetzelfde offerhout* intrigeerde me. Hoe kan een goede God zo wreed zijn om Abraham te vragen zijn zoon te offeren? En hoe kan zo'n godsbeeld in overeenstemming worden gebracht met de leer van de Kerk? Is het niet veeleer zo dat Abraham de genade en de verdienste heeft gehad te ontdekken dat God iemand anders was dan het vertekende beeld van Hem dat in de joodse religieuze cultuur van toen was ontstaan?

Een andere parel in de eerste lezing van 11 maart: „Want ik, de Heer uw God, Ik ben voor hen die Mij haten, een jaloeze God die de schuld van de vaders wreekt op hun kinderen tot het derde en vierde geslacht” (Exodus 20, 5). Mijn vraag: zijn wij altijd wel voldoende duidelijk en intellectueel eerlijk tegenover godzoekers en God zelf?

Martin AGUIRRE, via e-mail

Manu Keirse

KERK & leven, 7 MAART 2012

Ik was blij met het interview met Manu Keirse. Hij is niet alleen een ervaren rouwtherapeut – zijn boeken getuigen daarvan – maar ook de man die de eerste stenen aanvoerde voor een degelijke uitbouw van een brede patiëntenbegeleiding in de ziekenhuizen. Ik herinner me hoe hij in 1970 aan de Kapucijnenvoer in Leuven, als eerste in Vlaanderen en samen met pater

Marcel Bodson, de K(linische) P(astorale) V(orming) voor ziekenhuisaalmoezeniers organiseerde – een uit de VS overgewaarde pastorale training, waarin de nieuwe inzichten uit de gedragswetenschappen en uit de humanistische psychologie werden geïntegreerd. Acht ziekenhuispastores hadden toen het geluk Manu Keirse te mogen ontmoeten op een moment waarop de ziekenhuispastoraal nog in haar kinderschoenen stond. Ere wie ere toekomt!

Jos RASKIN, Hasselt

Parochieassistenten

KERK & leven, 14 MAART 2012

Priesters hebben lage pensioenen, lezen we in uw artikel *Oudere priesters niet vergeten*. Ze moeten rondkomen met een pensioen van 1.350 euro per maand. Een pensioen dat weliswaar hoger ligt dan het gemiddelde Belgische pensioen van 1.250 euro, zoals de pensioenatlas ons leert. Hebben jullie er evenwel al bij stilgestaan dat in België zo'n driehonderd parochieassistenten in de Kerk werken voor een voltijdse wedde die kleiner is dan dat 'karige pensioen'? Deze leken zijn door de bisschop benoemd en zetten zich in voor allerlei pastorale taken, met veel avond- en weekendwerk. In tegenstelling tot hun collega-pastors hebben zij geen gratis huisvesting en geen extra inkomsten zoals het offerandegeld. Vraag daar eens aandacht voor!

Inge CORDEMANS, Brugge